

TARIFA

PONDĚLÍ 22. ZÁŘÍ

03:34

Lod' se zakymácela a výhled z malého okénka se změnil. Dosud viděla jen stězně jiných lodí a oblaka, nyní se však na okamžik objevilo město. Ve všech oknech byla tma. Pokud bude ještě vyčkávat, brzy nastane ráno.

Vstala a v levé noze ji prudce zabořilo. Svět se s ní houpal, nebo to bylo moře a loď?

Tři čtyři hodiny, řekl muž, než odešel. Schoulila se v rohu a snažila se ani nepohnout. „*A las tres, quatro*,” řekl. „*Esta noche*,” a když vztyčil nejdříve tři, pak čtyři prsty a ukázal na slunce a naznačil, že zapadne, nakonec pochopila. Tma. Noc. Pak pryč odsud.

Nemohla říct, že ztratila hodinky i pojem o čase, že tomu tak je, když se člověk připraví na smrt a ponoří se do nekonečné tmy, kde čas přestane existovat.

Na podlaze v kajutě nechal stočený koberec. Nechápala, co dělá koberec na rybářské lodi, červený a utkaný do umných vzorů, měl by ležet na kamenné podlaze v nějaké krásné místnosti. Pokud mají takové koberce na svých lodích, co pak mají ve svých domech, pomyslela si, když ho rozvinula a schoulila se na něj, aby vyčkala, než přijde její čas.

Od té doby zvuky utichly. Rachot železa hozeného na asfalt, mužské hlasy, auta, která nastartovala a zmizela. Při západu slunce se oblaka zbarvila bledě růžovou, pozvolna však veškeré barvy mizely, až nebe zčernalo a ztěžklo. Měsíc ani hvězdy se neukázaly, nic, k čemu by se mohla uchýlit v tiché modlitbě s vědomím, že svět je stále stejný.

Pomalou stiskla kliku plechových dveří. Do chřípí ji udeřila vůně moře a benzínu. Rychle překročila vysoký práh, opatrně za sebou dveře zavřela a na palubě se přikrčila.

Tma, na kterou čekala, se nedostavila. Přístav se koupal ve žluté záři reflektorů, které byly vyšší než kostelní věže. Seděla nehybně v podřepu a naslouchala. Lano se při pohybech lodě s praskotem napínalo. Skřípění řetězu, slabé šplouchání vody o přístavní hráz. A pak vítr, pouze zvuky noci, které se staraly samy o sebe. Nic víc.

Uchopila lano, kterým byla loď uvázána, a pomalu, pomaloučku se přitahovala blíž k přístavišti. Loď do něj tlumeně narazila.

Pod dlaněmi ucítila hrbolatý kamenný povrch. Pevnina. Zdravou nohou se odrazila a vytáhla se na kamenné přístaviště. Překulila se a skončila na břiše skrytá za hromadou smotaných sítí. Když pohlédla o kus dál, na kraji přístaviště spatřila stejnou hromadu zakrytou kobercem. K tomu tedy mají rybáři své koberce, pomyslela si. Aby sítě chránili před deštěm, větrem a zvířaty, která se potulují kolem a hledají zbytky ryb.

Uběhlo několik vteřin, nebo to možná byly minuty. Všude panoval klid, kromě poryvů větru a světla, které v pravidelných intervalech blikalo z majáku.

Zhluboka se nadechla a pak v předklonu proběhla kolem přístavního skladu tak rychle, jak jí jen bolavá noha dovoľovala. Muž jí prstem na podlaze kreslil, jak má sledovat zeď, která ji vyvede z přístavu, pokračovat podél moře a pak se vydat skrz město na autobusové nádraží. Odtud se pak dostane do Cádizu, Algecirasu nebo Málagy. Cádiz bylo jméno, které znala.

Uklouzla po jakýchsi trubkách a slyšela, jak se zvuk tvrdě odrazil mezi kamennými stěnami. Rychle se přitiskla ke kontejneru.

Jistě to tu střeží, pomyslela si a zaposlouchala se, jestli se odněkud něco neozve. Nesmím se nechat mýlit klidem a tichem, a navíc tu ani skutečné ticho není. Slyším, jak za zdí bijí vlny o břeh a kdesi nedaleko rachotí plech ve větru, ale neslyším kroky a nikdo neslyší ty moje.

Pohlédla na své bosé nohy. Boty zmizely v moři spolu se sukní a svetrem. Teď měla na sobě zelenou bundu, kterou byla přikrytá,

když se probudila na palubě rybářské lodi. V kajutě našla ručník, který si ovázala kolem boků jako sukni.

Přitáhla si kapuci těsněji k hlavě, opatrně přelezla hromadu betonářských výztuží, příkrčená uběhla poslední kus a sklesla na hromadu prázdných pet lahví.

Přístav tady končil. Byla tu uvězněná. Z jedné strany měla vysokou zeď, před sebou dvoumetrovou kamennou mříž, k níž přiléhal přístavní sklad. Škvírami viděla kus ulice, dírami v asfaltu prorazily jakési kvetoucí rostliny. O kus dál se proti nebi rýsovala jako kamenná kostra zřícenina mohutného hradu.

Bolely ji oči. Bylo namáhavé pokoušet se jasně vidět ve žluté záři, která nebyla ani světlem, ani tmou; spíš prodlouženým soumrakem. Kdyby oči zavřela, propadla by se do nicoty. Už dlouho nespala celou noc.

Zvedla se do podřepu. Poslední měsíce ji naučily obezřetně se rozhlížet a věnovat pozornost každé maličkosti, pečlivě plánovat cestu.

Vtom zaslechla zvuk blížícího se auta uvnitř přístavní oblasti. Vrhla se k zemi a zadržela dech. Světla auta osvítila zeď těsně u jejích nohou, v jejích záři se zaleskly lahve a jiné haraburdí. Teprve tehdy uviděla schodiště, které vedlo po zdi vzhůru, bílé vytesané schody jen několik metrů od ní. Pak se vše znovu ponořilo do šera. Auto se otočilo a vyjízdělo opět ven, nezastavilo, díkybohu nezastavilo. Na střeše zahlédla modrý majáček, pak auto zamířilo k vratům a zvuk odumřel. Policejní vůz.

Příkrčená rychle vystoupala po kamenných schodech a přehoupla se přes zeď. Ke svému úžasu dopadla měkce. Všechno, na co dosud v této zemi narazila, bylo tvrdé: asfalt, kámen a železné trubky. Nyní však měla pod sebou hebký písek a zdálo se, jako by ji země hladila.

Na břehu ležel převrácený slunečník. Jen chvíličku, pomyslela si a přesunula se pod jeho ochranu, jen kraťoučce jako nádech Boží věčnosti si tu odpočinu. Nabrala hrst jemného písku a nechala jej protéct mezi prsty. Zaklonila hlavu a pohlédla přímo do černé oblohy. Vítr ji zasáhl do tváře a serval z ní kapuci.

Kdy už přestane foukat, pomyslela si. Kdy už vítr ustane a moře se zklidní?

Znovu vstala a uvědomila si, že ji nohy už dlouho neunesou. Zraněná noha jako by k jejímu tělu nepatřila, musela ji táhnout za sebou.

Kradla se dál podél další, nízké zídky, která měla zabránit poryvům písku dostat se přes silnici a přeměnit město v poušť. Do chodidel ji bodaly ostré výhonky. Zvedla nohu, aby se podívala, jestli nekrvácí, a zjistila, že šlápla do psích výkalů. Chodidlo zapáchalo. Nemůže se ukázat v této zemi a páchnout, k moři to bylo ale příliš daleko, aby se v něm opláchl. Co se to z ní jen stalo za člověka? Otírala chodidlo o písek, aby se zbavila zápachu, rukou si tvrdě setřela slzy a zanesla si zrnka písku do očí, písek byl prostě všude.

Mohla bych jít místo toho po silnici, pomyslela si. Jako normální člověk, ne jako zloděj nebo pes, který se bojí výprasku. Silnice byla osvětlená, věděla, že je to nebezpečné, ale napřímila se a zanedlouho měla pod chodidly její asfalt. Na okamžik si opět připadala jako člověk. Lidská bytost, která jde beze strachu.

Jako by takové ženy putovaly po městě bosé uprostřed noci, pomyslela si a v tu chvíli uviděla cosi, co leželo u silnice na betonovém odpovídadle.

Já snad špatně vidím, pomyslela si, asi mě šálí zrak. Přistoupila blíž a skutečně tam bylo, co viděla. Pár bot. Natáhla ruku, ale vprostřed pohybu se zarazila a rozhlédla se. Co když je to past a někdo ji sleduje? Koho by ale něco tak podivného napadlo?

Musí to být zcela jednoduše zázrak. Dar od Boha. Opatrně do bot šťouchla. Byly skutečné. A byly ze zlata.

No dobrá, pomyslela si a popadla je. Byly to zcela obyčejné látkové boty, které měly zlatavou barvu, ale stejně. Padly jí skoro přesně. Nepatrně ji tlačily do prstů. Nehodlala si ale naříkat. Jakási vyšší moc jí boty postavila do cesty a ty ji ochrání před psími výkaly.

Poprvé od chvíle, co se vylodila, se otočila a podívala zpátky. Na obzoru, na druhé straně průlivu, se jako mohutný stín zdvihala Afrika. Jak byla blízko. Rozeznávala hory a roztroušená světla v temnotě.

Pak vykročila a už se neohlédla.
